

Jak se rodil ZLÍN 2

Vize

Je léto roku 2017, stojím na stavbě v jedné nejmenované, velké pneumatikárně v Otrokovicích, když mi v kapse zazvoní můj mobil.

„Kdo to zase otravuje“, pomyslím si a decentně se ozvu „Prosím?“.

„Tady Robert“, jak se máš?“ odpovídá hlas na druhé straně.

Mé oči sklouzly na nohy obuté v gumácích, které byly z poloviny zabořené v čerstvém betonu a lakonicky jsem odpověděl. „Zrovna betonujeme stropní desku, takže je to docela fajn“.

„To je skvělé“ odpovídá volající, „to znamená, že stále děláš stavařinu.“ a aniž by mi dal prostor na jakoukoliv argumentaci jedním dechem pokračoval: „Mám pro tebe nabídku. U nás ve firmě máme takovou skvělou vizi, chystáme velký projekt, který posune naši společnost na novou úroveň. Nechceš se stát součástí týmu pro realizaci tohoto projektu?“

Nebyl čas ptát se na podrobnosti, betonu přibývalo a mému gumovému obutí hrozilo uváznutí.

„Jen něco dodělám a pak se ozvu“ sdělil jsem rychle a spěšně opouštěl místo, kam se opětně blížil betonář s hadicí od čerpadla.

Nástup

Ještě na sklonku téhož roku jsem vstoupil pro mě do neznámých vod. Já stavař jsem se „zaprodal“ plastikářské firmě, ve které jsem z dávné doby znal pouze Roberta Zatloukala a místo na stavbě jsem se najednou ocitl v kanceláři. Pravdou je, že to nebyla až tak zase kancelář, ale malá zasedací místnost, kterou často využívali mí noví kolegové Roman Bořuta a Miloš Jurčák, sedící ve vedlejší, propojené místnosti. Ze začátku si se mnou nevěděli moc rady, ale přesto mi sehnali stůl, který instalovali do rohu své mini zasedačky a časem k němu přidali dokonce i židli. A tak jsem zády k zasedacímu stolu zahájil svou novou kariéru ve firmě RPC Promens a.s..

Seznámení

Jako první se mi začal věnovat Roman Bořuta. Mladý, nadějný, perspektivní, a přesto již zkušený „plastikář“, budoucí vedoucí týmu, který měl vést přípravu nového stavebního projektu. Přesto, že mu v jeho rodné víscé říkali „žufan“* byl do té doby nepolíbený stavařinou, stejně jako já jsem pouze tupě zíral s otevřenými ústy v provozu firmy na vstřikovací stroje, které mi Roman ukazoval, a navíc mi tehdy absolutně zbytečně vysvětloval umístění v jejich vizionářské představě nového projektu. A na této výše uvedené bázi měla vzniknout naše těsná spolupráce!

Začátky

Nástup do nového zaměstnání na konci roku byl sice hektický, nicméně měl i své výhody. Prosinec, byť má třicetjedna kalendářních dnů, tak z hlediska pracovního je sice hodně náročný, ale rovněž přináší i chvíle pro vzájemná setkání, bilancování a porozumění. Já jsem sice ještě neměl co bilancovat, protože první kolo výběrového řízení na generálního dodavatele stavby „Nový výrobní závod Rim-Tech, průmyslová zóna Zlín-východ“ (zkráceně NVZ) již probíhalo bez mého přičinění, ale vánoční večírek firmy RPC Promens a.s. mi dával příležitost k seznámení s mnoha nynějšími spolupracovníky, které

jsem doposud za svůj krátký pobyt neměl možnost potkat. Večírek byl suprový a těch nových kolegů byla taková spousta, že jsem neměl šanci si je všechny zapamatovat, ale přece jen některá setkání mi utkvěla. Byl to například Luďa Mráz, který organizoval výše zmiňované výběrové řízení na NVZ, rovněž hlavní ekonom Richard Netopil, který seděl na tom balíku peněz, které měly být použity na stavbě, nebo taky paní Vladka, hlavní účetní, která mě s grácií provázela částí večírku a představovala další a další souputníky firmy. Teprve následně jsem se dozvěděl, že její druhé jméno je Jurčáková a patří k Milošovi, s nímž jsem sdílel stejnou zasedačku a zároveň mi došlo, proč se na mě celý večer tak divně díval.

Vysvětlivky:

* žufan - zednická naběračka

1.kolo

Začátek roku 2018 nebyl tak „růžový“ jak si ho někteří představovali a jak by vánoční večírek predigoval, alespoň ne v „Core teamu“, který ředitel sestavil za účelem přípravy výstavby NVZ. V době, kdy nabízející firmy podaly své nabídky, a my se seznámili s jejich navrhovanými cenami, se nám všem zatajil dech, protože výsledné ceny byly opravdu vysoké. Avšak náš ředitel se nevzdával své vize, a ačkoliv naděje na schválení tak velkého budgetu od majitelů RPC - kterou byl Promens součástí - byla hodně mizivá, přesto se vydal spolu s Romanem a strážcem pokladny Richardem na misi do Löhne. Těch misí proběhlo několik a výsledkem nakonec po velkém boji bylo doporučení razantně snížit náklady, nebo se vzdát realizace.

Projekt

Plastová tabule v malé zasedačce se zaplňovala čísly, poznámkami, šipkami a vykřičníky a celý „Core team“ s naprostým úžasem sledoval ředitele, jak na tom kousku PVC předvedl během hodiny, jakým způsobem vyhovět majitelům z RPC. Bylo to kouzlo jako z dílny Davida Copperfielda, bohužel po nás se vyžadovala realizace těchto smělych plánů. Nezbylo nic jiného než takzvaně „naostřit tužky“ a znovu a znovu procházet nabídky, ale tato metoda nevedla k úspěchu.

Jedno pořekadlo říká „Více hlav, více ví“, tak jsme „zatáhli do hry“ i autora projektové dokumentace, společnost Ateco a.s. z Hradce Králové. Nevím, jaké zkušenosti s projektanty máte vy, ale ti z Ateca byli hodně dobří, ale taky hodně „namistrovaní“. Vzhledem k tomu, že projekt byl v podstatě dokončený, vůbec nepřipouštěli nějaké větší zásahy do stanovené koncepce. Když jsme jim ukázali výsledek kouzelnické show našeho ředitele, jen se usmáli a za našimi zády si klepali na čelo. Bylo na čase nasadit těžší kalibr a ač se to nezdá, tím „bucharem“ se stalo angažování Ing. Mirky Szvastics-Šobáňové do našeho vyjednávacího týmu. Takto jsme dosáhli alespoň vyrovnané argumentace, takže nakonec po dvouleté přípravě realizačního projektu jsme se v podstatě vrátili na začátek, to znamená do studie.

Letci

Jednání z Atecem nebyla vůbec jednoduchá a my jsme museli jezdit na jejich základnu do Hradce Králové, abychom je i v jejich domácím prostředí přesvědčili o nutnosti razantního zeštíhlení projektu tak, abychom měli vůbec nějakou naději dosáhnout ředitelem vytčeného finančního cíle. Ta jednání byla náročná, mockrát jsme obědvali přímo v jejich zasedačce pizzu nebo chlebíčky nad rozloženými výkresy a lámali hlavy, jak to udělat „aby se vlk nažral a koza zůstala celá“ a přitom tu dokumentaci moc nezamastili nebo nepocákali kečupem. Rokovalo se a přemýšlelo se dlouho do pozdního odpoledne, až jsme měli hlavy jako „nápovědní budky“. Před spaním jsme si pak potřebovali

s Romanem a Milošem srovnat myšlenky, tak nám paní recepční našeho penzionu doporučila „tichou společenskou místnost“ v restauraci „U letců“, která byla nedaleko. Netušili jsme, že vpadneme do výčepu, který připomínal spíše beatový nebo countryový klub, který zdaleka nepřipomínal slibovanou meditační světnici. Nicméně si mě získali tím, že v základním menu figurovala česká klasika „smažený sýr“. No a po večeři jsme začali třídit své nápady, kluci nad pivem a já, protože v zimě pivo nemusím, jsem si objednal další česko-moravskou klasiku „svařák“. Když už jsme konečně začali správně a hodnotně filozofovat a napadala nás ta nejskvělejší řešení, tak z kuchyně, která byla oddělena pouhých závěsem se do výčepu ozvalo: „Tomu pánovi vyřídte, že další svařák nebude, měla jsem udělaný jen pětilitrový hrnec“.

S Atecem jsme se nakonec dohodli na remíze, poděkovali jsme za dosavadní téměř tříletou spolupráci a pustili jsme se do dobrodružství, které jsem já ve své stavařské praxi doposud nezažil.

Změna

Ne, že bych toho nezažil v předchozích zaměstnáních málo, ale ambiciózní přístup k řešení problémů v „Core teamu“ od všech účastníků mi připadal jako z říše snů. Ono taky předložit ve třetím kole výběrového řízení účastníkům jakoby nic, místo realizačního projektu s výkazem výměr pouze studii s výrazně upravenou tabulkou předpokládaných nákladů, vyžadovalo od zadavatele (Luďa Mráz) nemalou dávku drzosti a odvahy zároveň. Ani Luďa nebyl žádné ořezávátko a byl jsi velmi dobře vědomý toho, na jaké hraně se pohybujeme. Jen pro upřesnění dodávám, že studie nesla označení „W“, což označovalo počet předcházejících návrhů, které nám do té doby neprošly z cenových nebo jiných technických důvodů. I ostatní členové „Core teamu“ se také konečně oprostili od vzdalující se reality a převzali do svého repertoáru triky s čísly od skvělého učitelů Roberta a Richarda. Připadalo mi to, jako bychom odvážali loď od bezpečného mola v přístavu a vydali se vstříc rozbouranému moři.

Soutěž

Vůbec to nevypadalo na to, že by mělo dojít k odsouhlasení předpokládaných nákladů od majitelů natož k zahájení realizace, a tak jsem se o samotě zeptal ředitele, zda stále počítá s tím, že v budoucnu budu firmě ještě prospěšný. Jeho přesvědčení o tom, že se bude realizovat však bylo neochvějné, a tak jsme tu „káru tlačili dál“. Neuvěřitelné se nakonec stalo skutečností a my jsme po velkých peripetiích a čtyřkolovém, čtyřměsíčním výběrovém řízení vybírali mezi třemi finalisty. Ačkoliv celý „Core team“ měl za favorita společnost PSJ a.s. Jihlava s obrovským zázemím, garancemi a reputací, nakonec se do toho vložil zástupce majitelů pan Seyda, který zadal poslední cenový rozstřel a tam zvítězila slovenská společnost Keraming .a.s. z Trenčína. Nadšení jsme z toho vůbec nebyli, protože v průběhu výběrka se neprojevovali nijak zodpovědně, ale za čtrnáct dní jsme panu Seydovi a taky tomu „nahore“ moc poděkovali. Dozvěděli jsme se totiž, že náš favorit společnost PSJ a.s., se po skončení soutěže dostala do insolvence, a to by nám hodně zkomplikovalo plánované zahájení výstavby.

Smlouva

Soutěž byla ukončena, výsledky vyhlášeny a my jsme se začali věnovat uzavření Smlouvy o dílo se společností Keraming .a.s. Ačkoliv by se mohlo zdát, že jimi potvrzený koncept smlouvy z výběrového řízení je zcela jasný a zavazující, že je takzvaně „ryba v síti“, následná jednání nebyla vůbec jednoduchá. Keraming na tato jednání proti nám nasadil těžký kalibr, údernou skupinu, která měla následnou sestavu -obchodní ředitel, technický ředitel, vedoucí divize, firemní právník a následně další podpůrné jednotky, které číhaly v záloze. Ani my jsme nelenili a po vzoru husitských předků jsme

se bránili z vozové hradby. Měl jsem tu příležitost se těch bitev zúčastnit a nutno říci, že si nikdo ze slovenské strany nebral žádné servítky. A tady se dostávám k další výrazné postavě, která sehrála v tomto nelehkém boji velmi důležitou a nezastupitelnou roli a to Mgr. David Běhal, externista, který spolupracuje s Promens již hodně dlouhou dobu a v něhož má, jak jsem brzo pochopil, pan ředitel neochvějnou důvěru. Přiznám se, že já jsem zpočátku tak důvěřivý nebyl, ale velmi rychle jsem se přesvědčil, že jeho neotřelé postupy, vznešenost, taktika vyjednávání a smysluplné vysvětlování právnické mluvy a výrazů nám „nepolíbeným“ je na takové úrovni, že by nám ho všichni mohli závidět. Pečlivou přípravou a skutečně odvážným přístupem se nám podařilo nejen obhájit výhodné smluvní podmínky, ale i získat něco málo navíc.

Konečně

Tak jsem se dočkal! Po více jak půl roce strávených u monitoru počítače jsem konečně vyrazil na louku, kde již za rok měla stát funkční stavba. Byla to sice „jen“ první ze tří plánovaných etap, na které byl nakonec v rámci úprav projekt rozdělen, ale přesto ten termín dokončení byl docela „šibeniční“. Ale já si snad za toho půl roku i trochu zvyknul na to, že vizím v Promensu se dá věřit i když jsou mockrát hodně „na hraně“ asi přesně v duchu motta, které nechal ředitel zvěčnit na tabuli označující naši stavbu, které znělo: „Všechno je možné, když tomu věříme a máme chuť!!!“. No a tak 18.6. 2018 bylo předáno staveniště firmě Keraming a.s. a tím byla stavba fakticky zahájena.

Stavba

Jen stručně pro představu sdělím pár údajů o stavbě: jedná se o pětilodní halový objekt s vnitřními mezipatry o celkových půdorysných rozměrech 145 x 106 m, rozpon jednotlivých lodí je 26 m, 27,7m, 30 m, 24 m a 36 m, svislé nosné konstrukce jsou tvořeny prefabrikovanými sloupy oboustranně vetknutými do kalichů na vrtaných pilotách profilu 0,6-1,2m, v délce od 5m do 11 m. Piloty i hlavice byly provedeny z betonu třídy C25/30 XC2.. Po obvodě haly jsou sloupy umístěny v každé ose po 6 m, vnitřní sloupy jsou umísťovány ob osu po 12 m. Obvodový plášť haly je proveden ze systémových kompletizovaných sendvičových panelů s jádrem z minerální vlny, tl. 150 mm, v kombinaci skladebné šířky 1m a 1,1m, s požadovanou požární odolností EI 60 DP1 z obou stran panelu od firmy RUKKI. Mimo to bylo potřeba sejmut, odvézt a uložit na dané místo skoro 5.000 m³ ornice, provést obrovské násypy, výkopy, trativody, zemní pláň, komunikace, kanalizaci, vodovod, plyn, prostě vše, co hlavní objekt potřeboval k tomu, aby fungoval.

Vazníky

Nosným prvkem střešního pláště byly střešní, železobetonové, plnostěnné vazníky o rozpětí od 26 m až po 36 m. Jen pro přesnost uvádím, že tyto vazníky průřezu I, byly ve svém středu vysoké 1,1m a ten nejdelší 36 metrový, měl hmotnost 36 tun. Jejich výroba probíhala ve výrobně prefabrikátů na Slovensku, a tak doprava na místo stavby byl docela logistický oříšek. Musela být vybraná trasa, která umožňovala bezproblémový průjezd tak dlouhých a těžkých břemen, které musely být přepravovány výhradně na roztahovacích návěsech a zásadně v nočních hodinách. Největší problém na nás ale čekal necelý kilometr před cílem, a to křižovatka ulice Pekařské a Cecilký, kde se naše vazníky nemohly nějak vytočit, aniž bychom se nenabourali do jednoho domu, který tam nějak zavazal. Vzhledem k tomu, že jsme nedostali povolení s částečnou demolicí (sranda, ani jsme se nepokoušeli), bylo nutné znovu proměřit stávající stav v daném prostoru křižovatky, následně se souhlasem policie provizorně upravit nájezdy, přemístit značky, doplnit další značení a zejména přesvědčit a uklidnit majitele zmiňovaného

domu, že se jeho chaloupky ani nedotkneme. Vůbec nám nevěřil (ani se mu dnes nedivím) a každý náš transport vazníků pečlivě sledoval v pyžamu, zabalený do deky, na zápraží svého domova.

Drobnosti

Kdo by si myslel, že tím práce „Core teamu“ skončila, je na omylu. Byl vybrán teprve generální dodavatel stavební části 1.etapy, ale abychom mohli dodržet napjatý budget od RPC, bylo nutné rozsekát ještě tuto etapu na drobnější kousky a to: elektroinstalace včetně požární a zabezpečovací signalizace, slaboproud, měření a regulace, vzduchotechnika, stlačený vzduch a kompresorovna, kompletní technologie lakovací linky, IT infrastruktura, vybavení kuchyně, šatny a sociální zázemí, skladování barev, ... atd., zkrátka další drobnosti za necelých 200 miliónů CZK, které všechny prošly samostatně několikakolovým výběrovým řízením.

Přání

Asi po roce mého působení v dresu Promens jsem byl pozván do „jámy lvové“ – ředitelny na roční pohovor. Jako čerstvý absolvent školení „7 návyků skutečně efektivních lidí dle Stephena Coveye“ jsem se cítil docela teoreticky vybaven a připraven, a byl jsem takzvaně „pevný v kramflecích“. Nic jsem nedbal na varování kolegů, firemních matadorů, že to, co jsem zatím pochytil je pouze začátek a teprve při skutečném hovoru s ředitelem, poznám „zač je toho loket“. Začátek našeho pohovoru začínal klasicky, flow pak rewiev a ani následný průběh nesvědčil nic o tom, že by se mělo něco zvrtnout. Nicméně čím více jsme se blížili ke konci našeho pohovoru, tak jsem se čím dál více potil. Pro přesnost uvádím následně uvedenou citaci, která se mi na věky zapsala do paměti:

Ředitel : „Jaké jsou tvá očekávání ve firmě?“

Já: „Má očekávání jsou v současné chvíli naplněna, stavba byla zahájena, pracuje se tam, stanovený harmonogram jakž-takž plníme a já teď nevím kam dříve skočit“

Ředitel: „Dobře a jaká jsou tvá přání?“

Tady mi dovozte, abych se na chvíli pozastavil a vysvětlil následný sled událostí. Ředitel měl na stole postavičku Alberta Einsteina, takovou figurku s hlavou na pružině, která vám při správném cvrknutí, odkývne kdejakou kravinu. A tak spíše za srandy odpovídám:

„Líbí se mi tady ten Albert, tak možná toho“

Ředitel se jen pousmál a ukončil mé trápení.

Po čtrnácti dnech jsem byl opět povolán do ředitelny a byl mi předán zbrusu nový Albert Einstein, zabalený ještě v krabici. Doma jsem se samozřejmě pochlubil, jakou jsem si zvolil skvělou firmu, kde ti tvá přání splní do dvou týdnů a vytasil jsem se s Albertem. Avšak reakce mé ženy mě však docela překvapila: „To jsi si nemohl přát něco lepšího?“ pravila a já tušil, že místo kladných bodů se ocitá mé „citové konto“ v debetu.

Lakovna

Doba, kdy stavební dělníci a zedníci „zapíchlí“ svou činnost na stavbě na sv.Martina (11.11.) a vrátili se po oslavě Josefa (19.3.) jsou bohužel dávno pryč. Dnešní stavebnictví již s různým podnebím nepočítá a jak dílčí, tak i konečné termíny jsou stanovovány bez ohledu na nějaké klimatické vlivy. Je to jednak díky novým stavebním materiálům a technologiím, novým postupům a rovněž výrazně vylepšené mechanizaci. Avšak některé fyzikální zásady obejít nelze a taky ruční práce od kvalitních řemeslníků je na stavbě ještě stále potřeba hodně. Jak jsem již uvedl, stanovený termín, kdy měla být dokončena lakovna, a pozor včetně její technologie za 100 mil. CZK bez DPH, byl opravdu šibeniční. Bohužel drobné termínové zaváhání generálního dodavatele s dodávkou a montáží železobetonového skeletu (měl přes 1.200 prvků prefabrikátů), nás dostal do zimních měsíců s následnou montáží střešního pláště a počasí nám v tu dobu, zrovna vůbec nepřálo. A tak jsme se uvnitř stavby potýkali střídavě se sněhem, s vodou, náledím, atd, atd.... Jen pro Vaši představu, v tomto období rovněž na stavbě naplno pracovalo cca dalších 20 subdodavatelských firem a po různých pracovištích se pohybovalo od 80 do 120 pracovníků rozličných profesí. Tento doslova „mumraj“ koordinovat bylo docela náročné, a proto nám (já, Roman, Miloš) s tím pomáhala firma AIP Engineering. Kromě našich denních kontrol přímo na stavbě, se konaly každý týden pravidelné, docela dlouhé, kontrolní dny, které měly za úkol, jak koordinovat činnost všech pracovníků tak, aby se spíše doplňovali, než překáželi a taky, aby se nám nepozabýjeli, což dozorovala z hlediska BOZP společnost Skamba. Museli jsme dokonce dělat denní plány s časovými údaji (denní harmonogramy), od kdy do kdy, která firma bude na tom či onom pracovišti. Bylo to docela „brutální“ období, ale přesto se „Core teamu“, podařilo dodržet svá předsevzetí a funkční lakovnu včetně dokončovny, předal výrobě v plánovaném termínu 06 2019 (rok od zahájení stavebních prací!!!!), a navíc se dokonce podařilo dodržet i plánovaný budget, což potěšilo zejména vedení firmy. První etapa vize Promens tak byla naplněna a čekal nás další boj při dostavbě 2 a 3 etapy a to jsme ještě vůbec netušili, že nás předtím v mezidobí všechny postihne „Covid“.

To je už je, ale stádium po „porodu Zlín2“ a tak ho přenechám dalším účastníkům, aby měli o čem psát.

Závěrem k 1 etapě realizace Zlín2 (NVZ RIM-TECH)

No, nebylo to lehké období - událostí, rozepří, příhod, neshod, dohadování, ... bylo každý den tolik, že se to nedá všechno popsat. Nicméně, i přesto všechno vypětí a napětí jsem byl šťastný, že mi osud dopřál tu příležitost, pracovat v úzkém kolektivu lidí, kde fungovala vzájemná úcta, přátelství, soudržnost, kolegiální, zastupitelnost a zejména hluboký charakter.

To bylo na té stavbě to nejkrásnější, nejcennější a nejvíc ze všeho, potkat lidi na které se můžete za všech okolností (i těch nepříjemných) spolehnout, můžete se jim svěřit se vším trápením bez obav, že by to následně někdo použil proti Vám.

Na tuto periodu svého života nikdy nezapomenu a všem pracovníkům, nejen ve firmě Promens a.s., bych přál, aby dostali ve svém životě stejnou šanci jako já v roce 2017, a stejně jako já, si ji řádně užili v kolektivu, který jim bude vždy nápomocen, jako mně.

Ing. Petr Formánek

Construction Specialist - „táta NVZ“
Promens Zlín a.s.